

A NAGY HÓDÍTÁS

Egy hegymászó naplója

7. rész

Írta: Darabont Eduárd • Rajzolta: Jánosi Andrea • A szöveget gondozta: László Noémi

Serpámmal kidolgoztuk a csúcsra vezető út tervét, alaposan átnéztük a veszélyesnek ígérkező szakaszokat, és az alaptáborból elindultunk a hegy felé. A csúcs felé vezető útszakaszon három pihenőhely van, csak ezen a három helyen lehet biztonságos körülmények között sátrat felállítani.

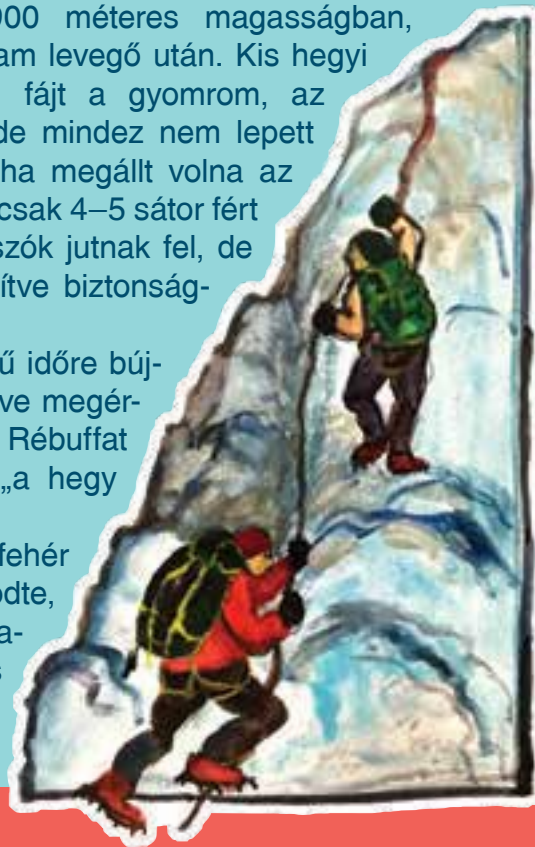
Az első tábor 5600 méter magasan fekszik. Eléréséhez nem kellett sziklát mászni, mégis hosszú és fárasztó volt az út, sok kőtörmelékkel. Kipihentük aznapi fáradságunkat, másnap visszatértünk az alaptáborba. A hegymászás fárasztó, unalmas, ismétlődő szakaszai kötelezőek, arra valók, hogy a szervezet jobban hozzászokjon a magaslati levegőhöz, és később könnyebben haladjunk.

Az alaptáborban sok turistával találkoztam, akik csak odáig merészkedtek fel, hogy közelebbről megcsodálhassák Ama Dablam asszonyát. Amikor teljes hegymászó-felszerelésben leereszkedtem az első táborból, millió kérdéssel bombáztak, és sok sikert kívántak a csúcs megmászásához.

Másnap este már 5900 méteres magasságban, a kettes táborban kapkodtam levegő után. Kis hegyi betegség is környékezett, fáj a gyomrom, az agyam teljesen lelassult, de mindez nem lepett meg, számítottam rá. Mintha megállt volna az idő. A hegyes sziklaszirten csak 4–5 sátor fért el. Ide csak igazi hegymászók jutnak fel, de a serpámmal egymást segítve biztonságban felértünk.

Másnap reggel gyönyörű időre bújtam ki a sátorból. Körülnézve megéretttem, mire mondta Gaston Rébuffat francia hegymászó, hogy „a hegy a világ fölötti világ”.

Hihetetlen magasságban álltam, pár méterrel alattam tejfehér felhőszőnyeg takarta a lenti világot, körben a Himalája hófödte, ragyogó csúcsai. A látvány erőt adott további utamhoz, a harmadik tábor felé. Ez volt az utolsó és egyben legnehezebb szakasz.

Bakancs és hágóvas

Vágjátok ki a bélyeget, és ragasszátok nevetek mellé az osztály közös gyűjtőlapjára.

NAPSUGÁR

2020. március